

Матиюк Катерина,

Національний університет «Острозька академія»

АНГЛОМОВНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Актуальність дослідження англомовних запозичень у пресі полягає у виявленні рівня поширеності англійських запозичень у французьких друкованих ЗМІ, що впливає на розмовну мову сьогодення, а також розширенні наших знань про явища, які відбуваються в обох мовах.

Проблемою вивчення запозичень займався ряд фахівців. Зокрема відомий мовознавець Л.П. Крисін у праці “До визначення термінів “запозичення” і “запозичене слово” вважає, що елементи, які переходять з однієї мови в іншу, можуть бути одиницями різних рівнів структури мови – фонології, морфології, синтаксису, лексики, семантики [1: 105]. При цьому запозичення слів – найтипівіший випадок запозичення. В.Т. Коломієць у статті “Збагачення мови новими словами” розробляє питання теорії запозичення, проблеми запозичення чужомовних слів у мову взагалі або ж на різних етапах її розвитку [2: 55]. Вітчизняний лінгвіст Ю.О. Жлуктенко у праці “Мовні контакти. Проблеми інтерлінгвістики” зауважує, для того щоб дві або більше мов почали взаємодіяти, вони мають розпочати контактування [3: 32-57]. Він зазначає, що калькування є характерним типом інтерференції для дальших етапів взаємодії мов, коли велика кількість членів колективу вже настільки добре засвоїла другу мову, що автоматично переносить її моделі на систему першої мови [3: 121-122].

Поява запозичень у мові не завжди виправдовується, бо існує така група запозичень, які ускладнюють розуміння тексту, оскільки в мові-об’єкті, яка запозичує слова, є терміни, які означають те ж саме поняття. Проте більшість запозичень є невід’ємною частиною багатьох сфер суспільного життя і побуту та, головним чином, їх поява супроводжує терміносистему новітніх технологій. Поширення запозичень пояснюється як зовнішніми так і внутрішніми факторами, що пов’язані із функціями запозичень.

Нові слова, запозичені у мову виконують два основні види функцій: **лінгвальні**, тобто такі слова знімають семантичну завантаже-

ність зі слів рідної мови, прагнучи замінити багатослівне найменування однослівним, а також для уникнення полісемії, та **екстралінгвальні** - запозичення приходять не самі по собі у мову, але вводять термін разом із поняттям, яке вперше з'явилося в певній мові, і сприяють зростанню інтернаціоналізації наук [4: 177-180].

Можемо навести класифікацію запозичень, за якою вони поділяються на три групи. До **першої групи** належать виправдані та необхідні запозичення. Такі іншомовні слова не замінюються словами французької мови і вже ввійшли до її словникового складу. До **другої групи** відносять такі терміни, які можуть вживатися у певному контексті завдяки більшій стислості, ніж відповідні синоніми рідної мови. Тобто, це такі випадки, коли одне слово-запозичення може бути заміною цілого словосполучення, тому терміни цієї групи вживаються досить часто. **Третя група** включає в себе запозичення, які вважаються непотрібними, зайвими [5: 78].

Проведений аналіз англomовних запозичених слів, які функціонують у друкованих франкомовних ЗМІ, дозволяє стверджувати, що абсолютна більшість з них – іменники (88%). Їх можна поділити на іменники з постфіксами:

- 1) -iste, що надає оціночного значення: *conformiste*;
- 2) -age зі значенням результату або дії: *package*;
- 3) -ment для утворення абстрактних іменників: *environnement*;
- 4) -ien для позначення осіб: *politicien*.

Друге місце за кількістю англomовних запозичень займають прикметники (10%), утворені суфіксами:

- 1) -al – *familial, principal*;
- 2) -aire - *populaire*;
- 3) -ique - *panoramique*;
- 4) -if/-ive – *compétitifs, respective*;
- 5) -able – *portable*.

Найменше ж трапляється дієслів, усього 2% - *importer, contacter*.

За семантичними характеристиками англiцизми поділились на тематичні групи, найчисельніші з яких «Політика і суспільство» (*leader, majorité*), «Спорт» (*record, outsider*), «Економічна термінологія» (*budget, boom*), «Правова термінологія» (*vote, ordre*), «Культура» (*tabloid, festival*) та «Назви осіб» (*speaker, leader*).

Англomовні запозичення зробили вагомий внесок у розвиток системи словникового складу французької мови, збагативши його новими значеннями. Ці слова зазнали змін не лише у матеріальній формі, тобто пристосувались до французької системи творення слів, але й у

семантичній, набувши нового значення у новій мові. Іменники є найбільш поширеними запозиченнями, що пояснюється тим, що вони позначають терміни, які виникають найшвидше у мовленні. Таким чином запозичення є одним із джерел поповнення лексичного складу мови та одним з елементів культури суспільства.

Список літератури:

1. Крысин Л.П. К определению терминов «заимствование» и «заимствованное слово» / Л.П.Крысин // Развитие лексики русско-голитературного языка. – М. : Наука, 1965. – С. 104 – 116.
2. Коломієць В.Т. Розвиток лексики слов'янських мов у післявоєнний період. – К., 1973. – 154 с.
3. Жлуктенко Ю.О. Мовні контакти. Проблеми інтерлінгвістики. – К.:Видавництво Київського університету, 1966. – 136 с.
4. Мазурик Д.В. Сучасні тенденції в оновленні лексики української літературної мови // Вісник Львівського університету. Серія філологічна. – Випуск 29. – Львів, 2000. – С.177-182.
5. Крушельницкая К. Г. – Советы переводчикам – М.: “Высшая школа”, 1992. – 253 с.
6. Dictionnaire des mots d'origine étrangère. Henriette Walter, Gerard Walter. – Paris: Larousse-Bordas, 1998. — 427 pages.